

★ **DOK HOLIDEJ** ★

339

Frenk Larami

**SMRTONOSNA
KLOPKA**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 339

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

SO WHO'S ARGUIN'?

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 30. VIII 2002.

Tržište: 7. IX 2002.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – SO WHO'S ARGUIN'?

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Dok Holidej je stajao raširenih nogu, ruku vezanih na leđima i ustiju začepljenih platnenom krpom, koju je pritiskala čvrsto vezana marama. Sako mu je bio poderan, košulja razdrljena. Bio je prljav od valjanja u prašini tokom rvanja s gomilom razbesnelih građana iz čijih ga ruku nikakvo otimanje nije moglo iščupati. Pod naletima vrućeg prerijskog vetra pred njegovim se očima lagano njihao konopac s omčom na kraju, a grubo vezani čvor lupkao ga je po čelu, podsećajući ga na tragičan kraj s kojim se ubrzo morao suočiti.

Gomila od petnaestak ljudi pred njim, među kojima je bila i jedna mlada žena, nije skrivala oduševljenje predstojećim vešanjem, što će taj dan učiniti jednim od onih koji se nikada ne zaboravljaju. Čak se činilo da i mlada Lizi, koja do juče nije skrivala svoju neobuzdanu želju za zapadnjakom, sada uživa u njegovom očajnom položaju. Holidej je pokušao da uhvati njen pogled u nadi da će tako uticati na nju da kaže koju lepu reč za njega. Ali Lizi je izgleda više bila obuzeta poigravanjem pantljikom koja je jedva držala vezanim okovratnik providne bluze, čvrsto zategnute preko njenih jedrih grudi. I pažnja prisutnih muškaraca bila je čvrsto vezana za nju, zahvaljujući tome što je pokušavajući da veže mašnicu na okovratniku, nespretno otkrivala svoj dekolte. Jedini izuzetak, koliko je Dok mogao da vidi,

bili su njen otac Natan Koglan i njen mlađi brat Džoel.

Natan Koglan, visoka osoba zaogrnutta širokim, kratkim crnim ogrtačem i u iznošenim pantalonama od grubog tekساس-platna, stajao je sklopljenih očiju i skamenjenog lica, s rukom u kojoj je držao raskupusanu Bibliju, izdignutu prema nebu, bezglasno mičući usnama. Njegov sin Džoel bio je zaokupljen premeštanjem svog revolvera iz jedne ruke u drugu.

Sem jedva čujnog šumora lišća, pokretanog toplim vetrom, na vrhu brežuljka nije se ništa čulo. Holidej je stajao nepomičan, zadovoljan da u toj tišini produži svoj boravak na Zemlji. Jer njegov život, katkad krajnje surov i tegoban, ipak je često bio ispunjen i trenucima uživanja.

Po glavi je premetao čudnu igru sudbine koja ga je dovela ovamo, ispod drveća za vešanje. Njegova krivica je bila što je ubio opasnog, razljućenog kauboja, koji je pokušao da mu unakazi lice komadom razbijene boce. Zašto je Dejs Muni pokušao to da učini? Holidej je bezuspešno pokušavao da ovim ljudima oko sebe objasni kako je Muni bio kivan na njega. Prividno je uzrok surevnjivosti bio gubitak na kocki, jer je zapadnjak te sudbonosne večeri, kada je grad proslavljao dvadesetu godišnjicu osnivanja, pobedio Munija u partiji pokera i olakšao ga za pedeset dolara. Beznačajna svota za zapadnjaka, ali

ne i za kauboja, koji toliko zaradi za mesec dana mukotrpnog rada. No bez obzira na novac sve bi prošlo na miru da se kao dodatni ulog nije pojavila Lizi Koglan.

Holidej oseti da mu se znoj sliva niz čelo i obraze, ali vezanih ruku nije mogao to da spreči. Zato se koncentrisao na malar koji ga je zadesio.

Verovatno da događaji ipak ne bi pošli naopako da na proslavi nije popijeno more pića. Pošto ga zabava nije interesovala, Dok se posle par čašica povukao, a zagrejana plesom i popijenim vinom, Lizi Koglan je došla u njegovu sobu na spratu iznad saluna i ušavši bez kucanja, žurno zaključala vrata za sobom. Za tren oka je zbacila odeću sa sebe, željna da iz lepog pustolova izvuče vatru koju je naslućivala ispod njegovog prividnog mira i nezainteresovanosti. Mada zadržan lepom devojčinom tela, zapadnjak je učinio sve da je od te namere odvрати. Trebalo mu je dosta čvrstih argumenata da je ubedi kako nije voljan da prekorači granicu gradskog gostoprimstva, pogotovo što su njen otac, brat i Dejs Muni verovali da će ona uskoro postati gospođa Muni. Pa ipak do tragedije možda ne bi došlo da se u gradu znalo ko je nepoznati došljak. Koliko god bilo privlačno za revolveraše, ime Doka Holideja je isto toliko služilo i kao brana od nepromišljenih postupaka. Ali sudbina je htela da pri dolasku u grad Dok ne kaže svoje pravo ime, a njegovo odelo i pokeraška veština nisu nikoga naveli na pomisao da se zapita ko je zapravo taj čovek nenametljivog, dostojanstvenog držanja. Doznalo se to pukim slučajem tek kad je bilo dockan. Te večeri, dok je zabava bila u toku, Dejs Muni je izašao iz sale

za ples da malo provetri glavu od alkohola i slučajno opazio Lizi baš kada je, izašavši iz zapadnjakove sobe, silazila niz spoljne stepenice. Pripit i zato opasniji nego obično, Muni je došao do pogrešnog zaključka. Pa kada je Dok, posle razgovora s Lizi sišao u salun, on je razbio bocu viskija i sa komadom stakla u ruci nasrnuo na njega. Dok ga je udarcem u vrat oborio na pod i stao mu nogom na ruku sa staklom. Tada se Džoel Koglan umešao, pa je Dok oborio i njega. Kada je već pomislio da ima vremena za razjašnjenje, Muni se mašio revolvera i počeo da puca. Holidej se bacio na pod i primetivši da je jedan zalutali metak pogodio mladog Džoela Koglana, učinio ono čemu ga je naučilo iskustvo surovog revolveraškog života. Potegao je revolver i usmrtio Dejsa Munija.

Svi su bili zaprepašćeni brzinom i preciznošću Holidejevog pogotka. Prisativši se priča koje su kružile o revolveru s drškom od slonovače, neko je u tišini koja je nastala povikao:

– Ljudi, pa to je Dok Holidej!

No tada je već bilo kasno. Zbog toga što su Koglanovi bili poznata porodica, jedna od prvih koje su se naselile u tom okrugu i zato što je smatrao da je Lizina čast bila ukaljana, šerif nije hteo da se umeša. On se jednostavno okrenuo i izašao. Na Koglanovu komandu neko je s leđa zgrabio zapadnjaka i za tren oka ovaj je bio svezan i začepljenih usta odvučen do drveća za vešanje.

I tako se našao ovde, s omčom pred očima, bespomoćan, licem u lice s bliskom smrću.

U jednom trenutku uhvatio je pogled Džoela Koglana i u njemu pročitao nešto

kao radoznalost. Pomislio je da se Džoele možda prisetio kako ga je Muni okrznuo jednim nasumce ispaljenim hicem i kako ga je zapadnjakov udarac, koji ga je odbacio u stranu, možda spasao slučajne smrti. Nije bilo nemoguće da je mladić Dokov postupak mogao i tako shvatiti. Iskra nade zaplamsala je u Holidejevom srcu.

Tada je Natan Koglan spustio ruku u kojoj je bila Biblija, pritegao svoju crnu, uzanu mašnu i skopio ruke pred sobom. Pogled njegovih crnih, nablizu usađenih očiju preleteo je po okupljenim ljudima, obišao svoju kćer i zaustavio se na zapadnjaku.

– Mi u ovom gradu imamo običaj da čak i ubici i hulji kao što si ti, Holideje, omogućimo da kaže svoju poslednju reč. Hajde, reci šta imaš pa da završimo.

Holidej ga je skeptično pogledao preko marame koja mu je bila vezana preko usta. Koglan ga je mirno gledao, ali je Lizi, odvezavši pantljiku koju je ranije s mnogo truda vezala u mašnicu, tako da joj se kragna bluze otvorila – otkrila dugačak beo vrat – zamamne obrise grudi, tiho rekla:

– Tata, pa on ne može ništa da kaže.

– Zašto, do vraga, ne može? – upita Natan. – Ima jezik i usta, zar ne?

– Mislim na to da ima začepljena usta, tata.

Natan se namršti, a onda nestrpljivo opsova.

– Džoele – obrati se sinu – skini mu tu maramu sa smrdljivih, lažljivih usta.

Džoele prebaci revolver u desnu ruku – lenjim korakom se uputi prema zapadnjaku. Netremice se zagledao Holideju u oči, stojeći leđima okrenut svome ocu.

Jedva mičući usnama, tiho je progovorio:

– Beži i ne vraćaj se ovamo!

Dok se trgao, ali je prikrio svoje iznenađenje. Džoele je zakoračio iza njega i levom rukom počeo da odvezuje maramu kojom su Doku usta bila začepljena, dok je desnom, u kojoj je držao revolver, počeo petljati oko konopca kojim su Holidejeve ruke bile vezane. Dok je prstima napipao dršku revolvera i obuhvatio hladan metal, obložen hrastovinom. Osetio je plimu olakšanja, ne skidajući pogled s Natana Koglana. Marama mu je pala s lica i on ispljunu iz usta zgužvanu krpku. Iz grudi Džoelevog oca začu se zadovoljno gundanje. Skoro istovremeno Dok je osetio kako su mu veze na rukama olabavile i konopac kliznuo s njegovih šaka. Razmahnuo je rukama, čvrsto stiskajući u desnici Džoelev revolver. Zakoračivši unazad dva koraka, odgurnuo je rukom mladića u stranu i nanišanio njegovim revolverom u Natana Koglana. U istom trenutku Lizi Koglan je kriknula i zalelujala se. Padajući u stranu, pomerila je nekolicinu ljudi i u trenutku kada je pala u nesvest bluzi joj se otvorila i potpuno otkrila jedre, bele grudi sa dva ružičasta pupoljka na vrhu.

Zapadnjak je video da su se oči prisutnih kao privučene magnetom okrenule prema devojci koja je ležala na tlu i taj trenutak je iskoristio da uzmakne još par koraka. Snažan vranac, na kojeg je trebalo da bude postavljen pre vešanja, bio je vezan pored drveta. Došavši do njega, Dok odveza vođice i privuče ga bliže sebi.

– Ubiću svakoga ko bude pošao za mnom – dobacio je Natanu Koglanu i vinuo se u sedlo. Poterao je konja unazad

nekoliko koraka, a onda stiskom kolena i trzajem uzde naglo okrenu životinju i natera je u trk.

Dok je konj hvatao brzinu, Dok začu povike Natana Koglana:

– Uхватите га, проклетници! Ухватите га или пуцајте! Пропсите утробу проклетом убаци!

Ali nijedan hitac nije planuo. Izmičući izvan domašaja mogućih metaka, Holidej više nije obraćao pažnju na izlive Koglanovog besa. Kada se našao tristotinak metara u preriji, jezdeći prema sigurnosti brdskih ograna, znao je da će uspeti da pobjegne. Ono što, međutim, nije znao bilo je da je na licu Lizi Koglan, koju su s tla digle požudne ruke nekolicine muškaraca, lebdeo zadovoljan osmeh, kao i da su svi prisutni stajali oko devojke gluvi za Natanovu viku, jer su bili nezainteresovani za bilo šta sem Lizinih otkrivenih bujnih grudi.

Zapadnjak skrenu s uobičajenog prerijskog puta i uputi se direktno prema podnožju visokih brda, željan da zaboravi sve što se toga dana desilo, čak i činjenicu da je ikada boravio u zabačenom gradiću koji se zvao Pardo.

*

Tek u smiraj dana Dok se zaustavio i ulogorio. S ono malo stvarčica koje je posle bekstva imao sa sobom, to logorovanje je obećavalo da će biti neudobno. Ali bio je živ i imao je dovoljno vremena za razmišljanje o tome šta dalje da čini. Za boravka u Pardou, po svom običaju, nije sklopio mnogo poznanstava, a i, slušajući savet jednog pijanog sagovornika,

nastojao je da se ne nađe na putu šerifu Džimu Tumiju, jer ovaj navodno ne trpi strance. A uz to, tvrdio je ovaj, Tumi smatra da ga gradski oci suviše bedno plaćaju za njegov napor da u gradu održi red i zato s puno prava smatra da je uzimanje novca od došljaka pod bilo kakvim ili nikakvim izgovorom, način na koji se to može donekle nadoknaditi. Uostalom, Dok je to i iskusio. Pošto je odbio da se umeša u odlučivanje o zapadnjakovom vešanju, šerif je mimo pretresao i očistio njegove džepove i prtljag, uveravajući ga pritom glasom kako mu tamo gde će otići novac, duvan i ostale sitnice neće više biti potrebni.

Šibicom, koja mu se slučajno našla u džepu, Dok je zapalio vatru samo zato da bi slušao umirujuće pucketanje suvih grančica. Opružio se po tlu osećajući kako mu prija usamljenost brda koja su se nadnosila nad njim i pokušao je da zaspi. Nije osećao ni glad ni žeđ, ali je nepoznavanje predela u kome se nalazio budilo u njemu želju, čak nužnu potrebu da se bolje opremni pre nego što nastavi put kroz nepoznatu divljinu. Bez novca, hrane i drugih potrepština, samo s revolverom Džoela Koglana, kao jedinim sredstvom za lov, zaključio je da je Pardo profitirao više od njega njega nego on od grada. Posle dvadesetak minuta leškarenja, pošto mu san nije dolazio, Dok je ustao, zagasio prašinom ugarke i osedlao konja. Zatim je napustio brežuljke i ponovo zašao u ravnu preriju na putu za Pardo. Posle jednog časa jahanja zastao je da veže konja za ogradu iza gradskog zatvora. Proverio je revolver Džoela Koglana i bio veoma razočaran kada je ustanovio da

je prazan. Srećom da mu u onoj pustoši nije zatrebao!

Stežući prazno oružje u ruci, popeo se stepenicama do zatvorske verande i pokušao da otvori zadnja vrata. Onda je provirio unutra. Šerif Džim Tumi sedeo je za pisaćim stolom, leđima okrenut Doku i zaneseno prebrojavao svežanj zgužvanih novčanica. Holidej mu je tiho prišao i prislonio mu revolversku cev na potiljak. Tumi se ukočio, ispustio novac na sto, a onda vrlo polako okrenuo glavu.

Zapadnjak je i dalje držao revolver prislonjen uz šerifov vrat, pa kada ga je šerif zaprepasćeno s izrazom prepoznavanja pogledao, tiho mu je rekao:

– Kao što vidiš, nisu me obesili, Tumi.

Na šerifovom duboko izboranom niskom čelu pojavile su se graške znoja, a oči su mu se raširile od straha.

– Drago... drago mi je što to čujem, Holideje. Rekao sam im da greše.

S drugog kraja prostorije začulo se glasno mumlanje:

– Ucmekajte tog kućkinog sina, mister! Ako ni zbog čega drugog, a ono da nama učinite zadovoljstvo.

Kada je zapadnjak prislonio cev revolvera Tumiju na čelo i pogledom potražio onoga ko je to izustio, s šerifovog lica nestalo je i poslednje kapi krvi. U drugom kraju odaje, iza rešetaka, Dok nije ugledao jednog nego trojicu neobrijanih ljudi grubih crta lica, koji su se nalazili u prvoj ćeliji do šerifove kancelarije.

– Pošaljite ga u pakao, a onda nas pustite napolje, mister – predložio je srednji od trojice uhapšenika. – On je obična hulja i lupež.

Dok je pogledao gomilu novčanica razbacanih po pisaćem stolu, a onda se prodorno zagledao u šerifa.

Čuvar reda i zakona odmahnuo je glavom, liznuo usne i bojažljivo obrisao znoj s lica. Zgadio se zapadnjaku kao i svi nepošteni šerifi, ali nije želeo da gaženjem jednog crva dođe u sukob sa zakonom. A nije mu se sviđala ni pomisao da ugleda zbog toga svoje ime na poternici.

– Ko su ovi? – upitao je Tumija.

– Šljam, Holideje. Šljam najgore vrste. Preko telegrafa dobio sam obaveštenje o njima i već tri dana ih čekam da se pojave. Opljačkali su stanicu diližanse u Milisentu i za sobom ostavili mnogo razbijenih glava. A kada su dojahali ovamo, upali su u salun Bena Kularda i njega tako udesili da će ostati na nezi kod doktora Šoa bar nedelju dana, a uz to su opljačkali i sve što je imao. Srećom, blagovremeno sam stigao na lice mesta i pohvatao ih. Sutra će im biti suđenje, a posle toga će sigurno visiti.

– Laže kao pas, mister – zareža glas iz ćelije. – Ništa od toga nismo učinili. Mora da nas je pomešao s nekim.

Zapadnjak se napravio da ne čuje proteste uhapšenika i nastavio je netremice da posmatra Tumija koji je uzeo sa stola nekoliko novčanica i mahao njima.

– Ovde ima oko dve stotine dolara, koliko je Ben i rekao da su oteli od njega. On će podneti tužbu protiv njih čim bude mogao da govori posle povreda koje su mu zadali.

Dok ukloni cev revolvera s Tumijevog čela i uputi se ka ćelijama. – Šta je vaša priča? – upita trojicu uhapšenika.

Onaj u sredini bio je najviši i nateži. Imao je riđu kosu i bradu, prekrivene slo-

jem prašine od dugog putovanja. Nosio je debelu košulju, iznošene kaubojske pantalone i iskrivljene, dotrajale čizme. Duž levog obraza imao je dugačak ožiljak, verovatno od noža, a usta su mu ličila na iskrzanu rupu na pretećem licu. Ostala dvojica bili su niži rastom i po svom izgledu slični onom krupnom, ali nisu izgleda imali njegovu oštroumnost i odlučnost.

– Ja sam Kob Blejni – predstavio se riđokosi. Pokretom glave pokaza prema pajtašima. – Ovo je Džad Druri, a ovo Ol Lampert. Možete slobodno pregledati sve fascikle s poternicama godinu dana unazad i nećete sigurno naći nijednu koja se odnosi na nas, mister Holideje. Istina je da smo prošli kroz Milisent, ali tamo nismo ostali duže nego što je potrebno da napojimo konje i da popijemo čašicu pica s nekim starim čovekom. Kada smo odlazili njemu je bilo žao što ga napuštamo.

– Niste ga premlatili i opljačkali? – upita Dok mirno.

Kob Blejni očajnički zakoluta očima. – Opljačkali ga? Do sto đavola! Pa on je jedan dobroćudan starac koji s mukom zarađuje ono što mu treba za život. Zašto bismo njega opljačkali?

– Možda zbog njegovog novca?

– Zbog njegovog novca? – ponovi Blejni ponovo nedužno kolutajući očima. – Tako starog i dobrog čoveka? Za šta nas vi smatrate, mister Holideje?

– Još nisam doneo konačni zaključak o tome – odvrati zapadnjak i vrati se do stola gde je zatekao Tumija kako pažljivo slaže novčanice, tužnog izraza lica, kao neki matori dabar koji ne može da nađe zemljanu branu u kojoj bi iskopao rupu za sebe.

– Nemojte se mešati u ovo, Holideje – rekao je promuklo. – Ovi ljudi su lupeži u to nema nikakve sumnje. Ben Kulard je teško povređen, ali će ipak doći na sud da zločince identifikuje. Što se tiče starog Džetra Planta u Milisentu taj stari je toliko nezgodan kad stranci navrate kod njega da sve vreme ne skida kundak puške s obraza. A njegov sin nije ništa manje nezgodan i nervozan, a još je manje raspoložen za razgovor. Recite mi onda zašto bi se i stari Džetro i njegov sin žalostili zbog odlaska ovih nevaljalaca, pogotovo ako se doda da su starom Džetru slomili ruku, a mladog Roulija tako prebili da nedelju dana neće moći da hoda?

Holidej ponovo ispitivački pogleda zatvorenike. Dvojica nižih su u međuvremenu zauzeli svoja mesta na ležajima, ali je Kob Blejni još uvek stajao pored rešetaka i odmahivao glavom.

– Sad sam sve čuo – povikao je. – Ovaj policajac nije samo lažov već je i kompletna budala. Kažem va, Holideje, da nas je iznenada napao, doveo ovamo i posle toga nam stavio na dušu ono što nismo učinili. Pustite nas odavde pa ćemo poći da razgovaramo s Kulardom. Posle toga, kada na vaše zadovoljstvo budemo čisti kao suza, vratićemo se ovamo i uzeti taj novac koji je naš, a ne ukraden i otići ćemo odavde.

Zapadnjak jedva primetno slegnu ramenima i ponovo skrenu pažnju na Tumija. Šerif je sedeo nabranog čela i poigravao se s gomilicom novca pred njim. Holidej mu priđe, otvori gornju fioku i tamo nađe svoj opasač s revolverom. Uzeo ga je, pripasao ispod sakoa, a onda pružio ruku prema Tumiju:

– Tri stotine sedamdeset dolara, srebrnu pozlaćenu tabakeru i moj novčanik od zmijske kože. Sem toga, vratićeš mi dve kutije tankih „havana“, koje si uzeo iz mog prtljaga, kao i ostale sitnice.

Tumijeva ruka mašila se džepa na košulji, a njegov pogled zadržao se na zapadnjakovim sivoplavim očima. Pred njim je stajao čovek čije je strpljenje bilo na izmaku i koji je držao uperen revolver na nekoliko santimetara od njegove glave. Izvadio je svežanj krupnih novčanica i pružio ga Holideju. Zapadnjak je prebrojao novac, stavio ga u džep sakoa, a onda se okrenuo i dobacio revolver Džoela Koglanu u ruke Kobu Blejniju. Dok je ovaj hvatao revolver, Dok je uzeo tabakeru i novčanik, koji je Tumi izvadio iz druge fioke pisaćeg stola.

Dok se Holidej okretao prema vratima s namerom da ode, Blejni je proturio revolver kroz rešetke i sikćući procedio kroz zube:

– O-kej, Holideje, mnogo sam ti zahvalan za ovo i veruj da mi je mrsko što moram ovako postupiti prema novom prijatelju. Ali savetujem ti da otpašeš revolver, isprazniš džepove i ostaviš novac, a naročito tu tabakeru na sto i da ne preduzimaš ništa što bi me moglo naterati da ti prosviram trbuh.

Ostala dva uhapšenika smejuljili su se i tapšali Blejnija po leđima.

Holidej, međutim, mirno odvrati:

– Idi dođavola, Blejni, ne zanima me šta melješ.

Na Blejnijevom licu se za trenutak ukazao izraz iznenađenja, a onda je on palcem zategao obarač i gadan osmeh otkrio je njegove krnjave, požutele zube.

– Dobro – rekao je. – Sam si tražio.

Videvši da Blejnijev prst pritiska okidač, Tumi kriknu. Ali kada je obarač samo prazno škljocnuo, on se upola priđiže sa stolice i zinuivši zagleda se u Holideja. Tek sada je shvatio da je on bio prvi koji je s praznim revolverom bio izigran.

– Postaraj se da mladi Koglan dobije svoj revolver nazad, šerife – reče mu Dok. – U međuvremenu ja ću te svezati tako da mogu na miru napustiti grad. Nemoj kasnije pokušati da pođeš za mnom jer ću se prisetiti toga kako si ovim budalama dopustio da uzmu zakon u svoje ruke i da me zamalo obese.

Tumijevo lice sijalo se od znoja i on se bespomoćno skljojka nazad na svoju stolicu. Dok počeo prevrtati po gomili konjske opreme u uglu sobe i tamo pronađe dva stara komada užeta, dovoljno čvrsta da posluže. Vezao je Tumija i pošto mu je zategao maramu preko usta da ne može da više, uputio se prema zadnjim vratima.

Blejni je zamahnuo rukom i besno psujući hitnuo prazan revolver na zapadnjaka, ali je revolver promašio, udario u zid i pao na pod.

Dok ga podiže, zatače sebi za pojas i obrati se podsmešljivo Tumiju:

– Uživaj u društvu, šerife!

Ispod stegnute marame, Tumi je promrmljao: – Đavo da vas nosi, Holideje!

Zapadnjak ga potapša po temenu i iziđe iz zatvorske zgrade. Poveo je konja do dvorišta saluna, tamo ga svezao i ušao u salun. Iza Kulardovog šanka zatekao je malog debeljka. Par kasnih posetilaca prepoznali su ga i tiho izmenjali među sobom nekoliko rečenica. Niko od prisutnih nije bio s Koglanovog ranča, pa Dok nije imao razloga za brigu. Rekao je debelom

šankeru da mu iz njegove sobe donese putnu torbu i pošto se uverio da u njoj ništa ne nedostaje, izvadio je pedeset dolara i pred svedocima ih pružio Kulardovom pomoćniku.

– Ovo je za konja kojeg sam pozajmio. Budite dobri da taj novac date njegovom vlasniku.

Rekavši to, izašao je iz saluna i ponovo poveo konja niz glavnu ulicu. Skrenuo je u centru

Dok je proverio da li se ispod nekih od vrata niže u hodniku možda vidi svetlo, ali na njegovo zadovoljstvo nije bilo ni tračka svetla niti bilo kakvog šuma.

– Možda bih i bio – odgovorio je devojci – ali sam morao da se vratim i uzmem neke svoje stvarčice iz grada.

– Kao na primer?

– Opasač s revolverom, tabakeru, novac i prtljag. Šerif je bio ljubazan da mi sve to rado vrati.

Lizi se iznenadi:

– Videli ste se sa šerifom Tumijem?

Doku se nije dopadalo da stoji u hodniku gde bi ga neko mogao videti ili čuti. Gurnuo je vrata i Lizi se nije usprotivila kada je ušao u sobu. Vratila se do svoje postelje, uzela ponovo četku za kosu, ali ju je posle kraćeg razmišljanja vratila na toaletni sto. Onda je stala ispred njega dok je bleđa svetlost lampe na stočiću iza nje prodirala kroz njenu tanku kućnu haljinu, otkrivajući linije njenih nogu i obline njenog tela.

Dok zatvori vrata i priđe joj. Lizi prinese šaku usnama, ali u izrazu njenog lica nije bilo straha. Spustila je ruke do kukova i počela ih izazovno gledati, a njen pogled, drzak i skoro podsmešljiv, počivao je na njegovom licu.

– Ako ste dobili nazad vaše, kako ste se izrazili „stvarčice“, mister Holideje, zašto ste onda došli ovamo?

On potapša dršku revolvera koja mu je virila iz pojasa.

– Smatrao sam da će vašem bratu jednog dana zatrebati ova stvarčica.

– Je li to jedini razlog? – upita devojka, ovlaživši jezikom pune, rasklopljene usne.

Dokov pogled obuhvati njeno telo. Znao je dobro zašto je došao na Koglanov ranč, a slutio je da i devojka to zna. Otkopčao je opasač s revolverom i prebacio ga preko naslona stolice. Onda je seo na rub postelje i izuo se. Lizine oči sijale su od uzbuđenja.

– Pazite da ne probudite tatu, Dok – rekla je tiho. – On ne bi mogao to da shvati.

Dok nije ni nameravao da tako nešto učini. Skinuo je košulju i osetio na leđima Lizine ruke koje su nežno prošetale do njegovih ramena. Okrenuo se i snažno je privukao sebi.

Sledećih pola časa bilo je vreme kojeg se kasnije sećao kao najsladnjih trenutaka koje je ikada doživeo. Lizi ga je iznenadila dubinom strasti i žestinom temperamenta. Njeno mlado telo bilo je toplo i podatno i oni su savršeno srećni lebdeli u svetu koji je postojao samo za njih dvoje.

Tada je Dok čuo šum koraka. Neko je prolazio verandom. Dao je Lizi znak da ne pušta ni glasa od sebe, brzo se obukao, prikopčao opasač s koltovima i s praznim revolverom Džoela Koglana u ruci tiho otvorio vrata. Ako je napolju bio Lizin otac računao je da će mu udarcem po vilići samo vratiti dug, ali kada je prošao kroz dugačak hodnik i zakoračio na verandu ugledao je Džoela, koji mu se približavao. Slabo svetlo iz Lizine sobe bilo je ipak dovoljno jako da obasja Džoelovo namršteno lice. Kada se mladić zaustavio, ruku oslonjenih o kukove i pogledao prema Lizinom prozoru, Holidej mu je prišao, pružio mu revolver i rekao:

– Mislim da je ova stvarčica vaša, Džoele.

Rekavši to, prošao je pored zbunjenog mladića i uputio se svom vrancu. Već je bio u sedlu kada je svetlost u Lizinoj sobi odjednom nestala i celu kuću obavio je mrak.

– Šta se to, dodavola, ovde događa, Holideje? – upita Džoele.

Zapadnjak okrenu konja od verande i s osmehom odvrati:

ti kontrolu nad sobom i pritisnuti okidač puške.

– Da, mi, a to znači ja – Ruf Masterson i moj sin, Holideje. Ovde nas ima šestoro... tri dobra čoveka i tri dobre i poštene žene.

Dok stavi na vatru još jednu suhu granu. – Rekao bih da Doban onda nije jedan od vaših – primetio je.

Mastersonove oči skoro da se nisu videle ispod duboko nabranih

koje ću pojesti za poslednja dva dana, od kako sam napustio Pardo.

– Još jedna laž – reče mršavi i okrznu Holidejevo čelo vrhom puščane cevi. Sada je zapadnjak zaključio da mu pokornost ne daje nikakvu prednost, uprkos njegovoj želji da izgleda pomirljiv. Zato je brzo ustao, pazeći da ne približi ruku dršci kolta. Čim mu se cev puške odmakla od čela, oseti olakšanje i obrati se Mastersonu, procen

pesnica uz tup odjek zarila se u čvrsti pleksus mladog lovca, a desnica je zgrabila mladićevu moćnu, mišićavu desnu ruku. Kada udarac pesnicom nije prouzrokovao nikakav učinak, Holidej je trgnuo mladićevu desnu ruku naniže, izbacio ga iz ravnoteže, a onda mu čelom zadao strahovit udarac u vrh brade. Mladić je glasno zastenjao. Dok je bacio brz pogled ka ostaloj dvojici i sa zadovoljstvom primetio da oni stoje mirno po strani sa zlobnim osmejkom na licu kao da su očekivali da će Holidej biti

rac za udarcen po njegovom krupnom, koščatom licu. Za tren oka Džejsov nos je bio spljošten a mlazevi krvi potekli su iz njegovih raspuknutih obrva i usana. Uprkos tome snažni brđanin je ostao na nogama ne uzmičući ni koraka i ne puštajući ni jauka sve dok se Holidej, oguljenih pesnica, nije zapitao da li ta grdosija od čoveka uopšte oseća bol.

N

rizikuje. No pre nego što je završio sa zatezanjem kolana, Masterson ga sažaljivo pogleda i ponovo progovori:

– Pa, čini se da nam ne preostaje ništa drugo nego da te pustimo da razmisliš. Ali dok budeš tražio put iz ove doline pazi da se ne povrediš i da ne dopustiš Dobanu da te ščepa. On je spreman da ubije bez premišljanja.

– A vi niste?

tojati izlaz. Sjahao je, zategao još malo kolan, pa poveo konja do vrha padine. Odatle je po prvi put mogao da sagleda taj deo doline u potpunosti. Dolina mu se činila bezvrednom. Sastojala se od kamenitih uvala, koje su izbijale na retke proplanke bez trave, prošarane krupnim i sitnim stenama. Nije bila ni za obradu niti za uzgajanje stoke.

Pošto se bližila noć odlučio je da se ulogori i pojede

njega odjeknuo je pucanj i metak prosvirao pored njegovog uha. Odmah zatim čuo se glas Rufa Mastersona:

– Za dane koji su pred tobom, Holideje, biće ti potrebno mnogo odmora pa stoga leži i odmaraj se. Kloni se Dobana da te ne ubije, a kloni se i ovog izvora da te ne ubijemo mi.

– Šašavi ku

i zaspao. Kad se trgao iz dubokog sna, jedva je shvatio da je Mersi došla u šator i da leži pored njega. Tiho mu je ispričala kako će ritual koji prethodi venčanju početi sledećeg jutra i kako ona nije sigurna da želi da ga deli sa sestrama.

U tom trenutku uleteo je u šator Ruf Masterson, izbacio Mersi napolje i zajedno s Aldom i Džejsom počeo da ga tuče. Uspeo je nekako da im pobegne i u ovom pust

našao izvor. A onda se sukobio s Master-sonovima.

– Šta je na severu i istoku? – upitao je Dobana.

– Ništa sem peska. Mislite li da bih se zakopao ovde s ovim ludacima da sam mogao da isparim?

Holidej razmisli i složi se s Dobanom.

dana oni me love, muče gladu i žeđu, vrebajući priliku kad će me ubiti kao divljač.

Zapadnjak se naslonio leđima na topao kamen, osećajući paklenu žeđ. – A zašto bi vas on prisiljavao da se oženite sa sve tri? – upita Dobana.

– Zbog njegove sulude religije, ili kako se to već

razi naduveni, kao i usta s raspuknutim usnama. Leva ruka mu je mlitavo visila.

Dok spusti revolver i zviznu:

– Nisu baš bili nežni s vama – reče.

– Smrdljive hulje. Pojedinačno ja bih sa svakim od njih izišao na kraj. Ali spopala

– Koliko dugo možete još da izdržite, mister? – upitao je Dobana.

Ovaj ga prkosno pogleda: – Posle svega što sam preživeo i imajući u vidu šta mogu dobiti, izdržaću pola časa, a možda i duže. Moram da se dočepam te vode i niko me neće zadržati... čak ni vi.

Zapadnjak se nasloni leđima na jedno suvo deblo i ozbiljno se zagleda u svog sagovornika. Jo

potegao revolver na Holideja, na svoju nesreću.

– Ne govorim o tome, vrag te odneo! – dreknu Koglan i snažno udari pesnicom po stolu. – Govorim o događaju od prošle noći. Upao je na tuđe imanje, provalio u kuću i silovao moju kćerku.

Tumi žustro pokri usta rukama da bi prikrrio osmeh. Taj Holidej je očito bio

– Dođavola, Tumi, moram da uhvatim Holideja! Zar ne možeš to da shvatiš?

U tom trenutku Tumi već ništa više nije mogao da shvati, jer su mu noge klecnule i on je glavom udario o ivicu stola. Pao je a iz velike rane na čelu potekao mu je mlaz krvi.

Praćen

uprkos kiši kuršuma održi, uhvativši se za vrat konja i tako jašući nagnao je konja u trk.

Blejni je imao sreće da prođe neozleđen i brzo je dostigao Lamperta koji je s bezbedne udaljenosti uzvatio vatrom na građane. Blejni je usporio konja kada je prišao Lampertu nadomak a onda je, sipajući psovke i pogrde, ispraznio revolver u kompanjona. Lampert je kriknuo, zab

teršona i Alda Kobita. Ali znao je i to da će, ako uzmakne, Doban ubrzo postati neuračunljiv od žeđi i u tom stanju može ga napasti bez obzira na rizik da bude ubijen.

– Kojim putem želite da pođete, Dobane? – upita.

Doban je podrhtavao celim telom i ruke su mu mlitavo visile. – Ja ću poći prema onoj grupi st

Mastersona kraj izvora s puškom naslonjenom na ruke. Džejs i Aldo stajali su iza njega i pri jasnoj mesečini sva trojica su bili savršena meta. Dok podiže revolver i nanišani.

– S tobom, Holideje, zaista želimo da budemo prijatelji i da bismo ti pokazali kako te ne lažemo, udaljićemo se od izvora i pustićemo te da uzmeš vode koliko god želiš.

Posle dvadesetak minuta izbio je na jednu veliku čistinu, okruženu visokim, granatim borovima. Na drugom kraju proplanka dizalo se prilično veliko zdanje – zgrada s dvojna vrata i tri prozora, koji su gledali sa zidova visokih više od tri metra, a s druge strane bile su tri manje brvnare, svaka sa po jednim prozorom i vratima. Između njih nalazila se još jedna zgrada koja je, izgleda, služila kao ostava za hranu ili magacin, a sasvim udaljen od kompleksa zgrada, negde na kraju proplanka

– Onoliko koliko nam budeš koristan. Ali imam utisak da nam nećeš zadavati mnogo glavobolje kad se budeš sredio. Sada se vrati u šator i ne izlazi dok te ujutru jedna od mojih kćeri ne pozove.

– Ja sam navikao da u životu sam donosim odluke.

– Zavisi od situacije. Mada sam se dosad u tvom ponašanju uverio kako si

hladnokrvno i mučki i to sve vreme moramo imati na umu. Nema pregovaranja.

– A šta je s Holidejem? – upita Larkin.
– Pre nego što je došao u tvoju kancelariju, Džime, Koglan je posetio salun i obećao veliku nagradu svakome ko bude pošao s njim da Holideja uhvati. Tvrdio je da je Holidej napastvovao njegovu kćer.

delju dana jahanja kroz pustaru, pa pošto je dobio potvrđan odgovor, navukao je maramu preko usta i poveo ih u užarenu pustinju.

* *

Posle tri dana putovanja kroz pustinju, Čen Larkin je počeo da gleda na Breda Braunija sasvim drugačije, a ne kao salunskog zaz

– Pa tu da su ta brda klopka. – Brauni pusti konja da polako krene. – Prema tome, mi nećemo poći prema njima, ali Tumi i njegova potera možda hoće, zar ne?

Te njegove reči ponovo pobudiše Larkinovo interesovanje.

– A šta je s Holidejem? – upita.

– On će već znati da se sna

*

Na šapatom izgovoreno ime zapadnjak otvori oči, ali ostade potpuno miran. Spavao je dosta dugo zdravim snom, čak bolje nego što je mesecima spavao, mada se s vremena na vreme budio od žeđi koju je gasio gutljajima hladne kafe. Pokušao je da prodre pogledom kroz tamu, svestan da je ime Džejka Dobana izgovorila neka žena. Mada je slutio da je ona u šatoru, nije

Devojka je ustala. Kako je sve više osvajao dan i svetlo u šatoru bivalo sve jače. Dok je mogao dosta jasno da razazna oblik njenog vitkog, nežno zaobljenog tela. Za trenutak je pomislio kako plan Rufa Mastersona o naseljavanju doline njegovim narodom ima neke prednosti i da možda ne bi bilo previše neprijatno provesti leto u ostvarivanju tog njegovog plana.

– Niko nikada ne može zameniti Dž

ma izlazu nagoveštavajući time nameru da se udalji.

– Konji – podseti je zapadnjak. – Gde su konji?

– Oni su odmah iza velike kuće.

– Jesu li vaš otac, brat i Kobit već ustali?

– Nis

zana sa mnom. Vazduh ovde je čist, zemlja je plodna i nikada nas niko neće naći.

– Doban vas je našao, a i ja sam – podseti ga Dok.

– Sasvim slučajno, Holideje. To se više neće ponoviti. Moji momci su sahranili Dobana, a ti nikuda nećeš moći odavde, u to ti se kunem. Zašto onda ne bismo bili prijatelji i uštedeli jedan drugome

Masterson pobožno sklopi koščate prste, obori glavu i zapeva:

– Zahvaljujemo ti za ovaj svetao, divan dan, Gospodine...

„Daleko je od toga da je divan“, pomisli Holidej.

*</

nije da ostanu gde su i odmore se za vreme svežih noćnih časova.

A u rano jutro odjednom su naišla druga dvojica konjanika i on je u njima prepoznao ljude koji su se nalazili u salunu kada su on, Lampert i Druri isprebijali vlasnika i opljačkali ga.

– Misliš li da gone nas? – upita Druri, pos

– To znači da su se dobro hranili i da dobro žive. A mi sada znamo nešto o njima, je li tako?

Druri još više iskrivi usne.

Duboko uzdahnuvši Blejni nastavi da objašnjava:

– Videli smo ih da su zakopali nekog mrtvaca, Džade. To

– Izgleda da su Brauni i Larkin naišli na humku i hteli da saznaju ko u njoj leži, ali pre nego što su mogli to da saznaju, druga dvojica ubili su ih iz zasede iza onih stena. Ne znam zašto tako mislim, ali pretpostavljam da su ubice bili Druri i Blejni.

Luk Watson zainteresovano pogleda Tumiya:

